

Poemas carcerarios de Aníbal Otero *

O laio do prisioneiro

Levábanme prisioneiro, cando
chegado a alameda próxima do río
a miña alma cunha nova luz do ceo sobre os albres,
algo había na visión das ramas retorcidas
que acelerou o ritmo da visión, fora da miña
/ angustia
y atavantou a miña alma angustiosamente
hacío futuro, fora do instante que me sostíña
y a que podía agarrarme na miña desgracia,
roto polos homes os fios do meu ser, levado e
/ traído
por eles sobre a terra, cara a destiños alleos
que eles sangrentos dibujaban nun mundo de locura.
Leváronme e trouxéronme á cadeia,
pero aquela image non tivo continuación,
quedei truncado nela, sin principio nin fin,
roto por primeira vez y aberto ás rupturas
/ futuras.
Un cor de leite matizaba tenramente todo.
Hoje mesmo vejo aquela image como de un ser
irrecognoscible nun mundo de misterio
que solo un halo de si deixaba ver;
pois non teño continuación bastante para
/ explicala.
E que a paisaxe superpúñase sobre a trama
de sensación de morte, que esvaída dos cadáveres
frotaba no ar.

(*) V. na sección de "Notas" deste mesmo número do *Boletín Galego de Literatura* o traballo de Claudio Rodríguez Fer: "Aníbal Otero, novelista e poeta carcerario".

A cadeia de noite

Pasan sombras polo patio da cadeia
á porta da celda iluminada.
Eu trato de saber quen son
ou degranar o meu ser no instante
o suficiente pra aprehendelo,
pra aprehender aquela auga no futuro,
se o teño, o recordala.
Os sucesos referíndose i-as horas
a tantas persoas de aquel círculo
déjanme a duda de se a vida
se referirá a min, perdido no laberinto humano;
de se a vida non será a latejante afora
e non a miña, de se se haberá vaciado nas sombras
que se moven sobre as lages oscuras do patio
sombras a despar entre as da noite,
espacios fríos humanizados
pola proximidade dos infelices.

Corre, pulsa ligeira, non te esquezas

Corre, pulsa ligeira, non te esquezas,
pasa diante de min, abre este tempo
que eu non podo pasar, caído en min, no fondo.
Cofas paredes da cadeia
desgasta a hora enferrujada nelas
sobre o remor do espazo
que dende él poda chegar a calquer parte
outra vez redimido do silencio absoluto.
Traime a lembranza dese día que nace, lonje
e que aínda pode ser para min, como hoje é un soño
aunque eu non teña forciás para saír d'aquí e del.
Perdonáime este espazo que esgotei
danzade en torno meu. Salvaino noutros, que eu non
[podo.

A imaxe libre

Paxaros choidos
en verdes abrairas
por ollos fuxidos
ó arco de ceu,
pirlan adocidos
da i-alma que abala
dende o seu segredo
hasta o ar de prata.

Nin dos mais dormidos
na sombra de ser
en campos cinxidos
a luz que en azul
cerea estralidos
do ar abrente a vida,
nin niña, é a i-alma
que entre aforas vibra.

Pero cando mais
do todo se cre
esa alma, igualada
no senso da luz,
a niña, cravada
na forcia do ser
pola libre imaxe
esbara no alén.

4 de febreiro de 1939